

Šarūnas Šarkauskas Šarka

Šarūno Šarkausko paveikslai pirmiausia prasiveria spalvomis, kviečia mėgautis ryškiais, kontrastingais deriniais ir išspinduliuoja gausų džiugesio srautą. Skaidrūs, švarūs, lengvi potėpiai sukuria nerūpestingumo ir harmonijos įspūdį, lengvai įsiūbuoja ir netikėta derme suguldo kompozicijos detales. Dekoratyvumo, ornamentikos čia daug, ir autorius tai nesibaimindamas konstatuoja patvirtindamas savo veikiau natūralų sąmoninį pasirinkimą: „kitaip man ir neišeitų“. Spalvų kompozicijos lyg ir atsikartoja, tačiau vis kitas tonas ima lyderystę, prasiveržia su kiek dominuojančia jėga. Būtent ji ir praneša apie pakitusią nuotaiką, emociją. Spalvotų vitražų stiklų ar kaleidoskopų šukelių spindėjimas užstoja pasaulį, egzistuojančią realybę ir panardina ją į iliuzinę poetiką. Panašiai ir Š. Šarkausko tapybos formos sukrinta į dydžių ir perspektyvos nepaisančią margą plokštumą, kurioje galima ilgai užsibūti mėginant atspėti, kur jau matytos formų ir ornamentų citatos: *art deco*, simbolistai, M. K. Čiurlionis, liaudies menas... Aplinka tarsi dekonstruojama, išbarstoma ir vėl surenkama į tapytojui tinkamą turinį. Vos užčiuopiamą tapybos darbų naivumą, sentimentalumą galima įvardyti kaip savotišką tobulumo siekį, kai atsisakoma bet kokio pretenzingumo ir arogancijos, tiesiog nuolankiai atveriamas grožis.

Tiesa, klaidžiodamas po abstrakčių formų labirintus, žvilgsnis netikėtai užkliūva už dailininko kūrinuose suslapstytų žmonių figūrų. Jos, laikui bėgant ir gryninantis autoriaus stiliui, vis dažniau traukiasi iš centro į periferiją, pradanginamos formų įvairovėje, praranda svarbą ir lieka savotiškais stebėtojais, o gal net tokiomis pat dekoratyvinėmis detalėmis. Kiek groteskiški, deformuotų kūno formų žmonės čia stebi pasaulį, žvejoja, skina uogas, ilgisi... – egzistuoja tarsi panirę į veiksmo rituališkumą, suvokiami tik jo simbolinėje prasmėje. Žmonėse sunkiai atrastume išskirtinių asmeninių bruožų, psichologiškumo, jie tarsi praradę savo primityvų *ego*, todėl ir leidžia mąstyti apie nusistovėjusius archetipus, kuriuose glūdi svarbiausias žinojimas. Išorinis kasdieniškumas įgyja daug gilesnę, svaresnę prasmę, leidžia įprastus įvykius pamatyti šviesesnėje būties, jos esmės suvokimo ar bent paieškos perspektyvoje.

Šarūno Šarkausko tapyba pavergia netikėtu kontrastu tarp žaismingu, spalvingu paviršiumi viliojančios formos, kuri tarsi priartėjusi prie stebinčiojo, nes neturi perspektyvos, gylio, ir mentalinės, emocinės prasmės, skatinančios bristi gilyn, ieškoti paslėptų autoriaus refleksijų, kurti savas jo vizijų interpretacijas.

Muziejininkė Audronė Meškauskaitė